

Mesijansko Biblijska Studija - 101

BESMRTNOST

Dr. Arnold G. Fruchtenbaum

PREVOD NA SRPSKI JEZIK

BESMRTNOST

MBS 101

Dr. Arnold G. Fruchtenbaum

na hvalu slave milosti njegove kojom nas pomilova u Ljubljeno

(Efescima 1:6)

Ova Mesijansko Biblijska studija o besmrtnosti biće razmatrana u četiri glavne kategorije.

I. DEFINICIJA

Prva velika ili glavna kategorija jeste definicija besmrtnosti. Značenje besmrtnosti jeste: večno, neprekinuto i svesno postojanje duše nakon što nastupi smrt tela. Fizička smrt je razdvajanje materijalnog dela čoveka od nematerijalnog dela čoveka. Besmrtnost znači: „večno, neprekinuto, i svesno postojanje nematerijalnog dela čoveka nakon što nastupi smrt tela.“ Besmrtnost znači „neprekinuta svesnost.“

Ova studija će koristiti termin „besmrtnost“ u značenju koje taj termin ima u svojoj teološkoj upotrebi. Teološki, termin „besmrtnost“ se odnosi i na telo ili materijalni deo čoveka, kao i na dušu-duh ili nematerijalni deo čoveka. Ali, govoreći strogo tehnički, biblijska upotreba ovog termina limitirana je samo na telo.

U I Korinćanima 15:53-54, Biblija govori o „oblačenju“ besmrtnosti, a telo oblači na sebe besmrtnost prilikom Uzdignuća Crkve. Za umrle vernike, besmrtnost će biti **obučena** posredstvom uskrsnuća, a za žive vernike biće **obučena** posredstvom promene koja će nastupiti. Sve ovo će se dogoditi prilikom Uzdignuća. Tako da, biblijski govoreći, termin „besmrtnost“ se koristi samo za telo, ali teološka upotreba tog termina koristi se i za dušu i za telo.

Ovo razlaganje o besmrtnosti odnosiće se na neprekinutu svesnost duše-duha ili nematerijalnog dela čoveka posle fizičke smrti.

II. DOKAZI ZA DOKTRINU O BESMRTNOSTI

Druga glavna kategorija ove studije o besmrtnosti govoriće o dokazima besmrtnosti. „Koji su biblijski dokazi da je učenje o besmrtnosti istinito?“ Navešćemo sedamnaest dokaza u korist Doktrine o Besmrtnosti, dokaza u kojima nas Biblija uči neprekinutoj svesnosti duše.

A. Pridružen k svom rodu

Prvi dokaz za Doktrinu o Besmrtnosti jeste stilska govorna figura koja se koristi u Starom zavetu, a govori o smrti: **pridružen k svom rodu**. Osoba koja je umrla vidi se kao da se pridružuje grupi koja mu je prethodila. Na primer, Postanak 25:8 kaže: ***I preminu Avram, i umre u lepoj starosti - star i sit života - i pridruži se k rodu svom.***

Ista izjava je učinjena i u Postanku 25:17 i govori o Ismailu: ***A ovo su godine života Ismailova: stotinu trideset i sedam godina. I preminu i umre, te se pridruži k rodu svom.***

Primetite da se prvo dešava fizičke smrt, Ismailo umre; onda posle smrti, na njega se gleda kao da se **pridruži k rodu svom**, u značenju da se pridružuje grupi koja mu je prethodila ili koja je već tamo.

Još jedan primer je Postanak 35:29a: ***I preminu Isak i umre, te se pridruži k rodu svom.***

Sledeći primer je iz života Jakova, Postanak 49:29: ***Tada im zapovedi i reče im: 'Ja ću se pridružiti k rodu svom. Sahranite me kod mojih otaca u špilji koja se nalazi na poljani Efrona Hetejca.***

I poslednji primer je u Postanku 49:33: ***I kad Jakov završi s davanjem zapovesti sinovima svojim, povuče svoje noge u postelju i preminu; i pridruži se k rodu svom.***

Tako da u prvoj knjizi Biblije, nakon što ljudi fizički umru, za njih nam se kaže da su „pridruženi k rodu svom.“ Na njih se gleda kao da se pridružuju grupi koje su oni svesni i koja im je prethodila. Neki tumače ovu frazu kao da ne znači ništa više od toga da su pokopani u porodičnu grobnicu. Međutim, to ne može biti istina za Avrama na primer, čiji je porodični klan bio i ostao u Haranu.

B. Pridružen k Ocima

Drugi dokaz za Doktrinu o Besmrtnosti je jako sličan prvom: ponekad nailazimo na izraz „pridružen k ocima.“ Posle smrti, onaj koji je umro pridružuje se k ocima. Jedan od primera za ovo je Postanak 15:15: ***A ti ćeš k ocima svojim u miru poći, u sretnoj starosti bićeš sahranjen.***

Slična izjava je učinjena u Postanku 47:30a: ***nego kad legnem s ocima svojim, prenesi me iz Egipta i sahrani me na njihovo grobište.***

Tako da je činjenica da se osoba pridružuje k ocima takođe implikacija da postoji svesno neprekinuto postojanje i nakon fizičke smrti.

C. Neprekinuto postojanje Enoha

Treći dokaz za Doktrinu o Besmrtnosti je Enohovo neprekinuto postojanje; on nije umro, već je nastavio da neprekinuto postoji negde. U Starom zavetu, ovo se dešava u Postanku 5:24, a onda nam je to potvrđeno u Novom zavetu u Poslanici Jevrejima 11:5.

D. Sigurnost Jovova

Četvrti dokaz za Doktrinu o Besmrtnosti nalazimo u Knjizi o Jovu, gde je zabeležena sigurnost Jovova temeljena na pitanju koje je postavio sam sebi, a onda na njega i odgovorio. Na primer, u Jovu 14:14a pitanje glasi: **Ako čovek umre, hoće li opet živeti?**

A na pitanje postavljeno u Jovu 14:14a odgovoreno je u Jovu 19:25-26: **Ali ja znam: moj Otkupitelj živi, i on će na svršetku stajati nad prahom. I nakon što se ova moja koža raščini, kada više tela imat neću, gledaću ja Boga.**

Jov je imao uverenje da iako njegovo fizičko telo prelazi na kraju u fizičku smrt, on će, odvojeno od svog tela, videti Boga. I ovo je, takođe, dokaz za besmrtnost.

E. Doktrina o Uskrsnuću

Peti dokaz za Doktrinu o Besmrtnosti utemeljen je na Doktrini o Uskrsnuću, zato što sam čin uskrsnuća implicira besmrtnost. Ako nije tako, zašto se opšte truditi oko uskrisivanja mrtvih, bili oni pravedni ili nepravedni? Tako da sadržano unutar samog koncepta uskrsnuća nalazi se implikacija o besmrtnosti. Zašto ih drugo podići iz mrtvih nego da bi živeli zauvek.

U Starom zavetu, Doktrina o Uskrsnuću je podučavana u Isaiji 26:19; Danilu 12:2-3; i Osiji 13:14. U Novom zavetu, toj doktrini nas se jasno podučava u Jovanu 5:25-29, i u Otkrivenju 20:4-6, 11-15.

F. Svesnost duše

Šesti dokaz za Doktrinu o Besmrtnosti je sledeće; prema Pismima, na nematerijalni deo čoveka se gleda kao da jeste sa Bogom posle smrti i svestan je toga. Postoje dokazi za ovu istinu u oba zaveta. Na primer, u Starom zavetu, ovu istinu nalazimo u Psalmu 17:15: **A ja ću u pravednosti gledati lice tvoje; zadovoljiću se, kad se probudim, pojavom tvojom.**

Ovde David izražava stvarnu veru da će i posle smrti duša i dalje biti svesna i u zajedništvu sa Bogom.

Isto ovo nas se uči u Psalmu 73:23-25: **Ipak, ja sam svagda s tobom, držiš me za desnicu ruku. Vodićeš me po naumu svom, a zatim me primiti u slavu. Koga ja imam u nebu osim tebe? I ništa mi se, uza te, na zemlji ne mili.**

U ovom Psalmu, autor Asaf izražava stvarnu veru u besmrtnost. Čak i posle smrti on gleda na sebe tako da je sa Bogom i da je svestan toga.

Ovo takođe nalazimo i u Propovedniku 12:7; u Luki 23:43; Jovanu 14:3; II Korinćanima 5:1-8; i u Filipljanima 1:22-24.

G. Pridružiti se mrtvima

Sedmi dokaz za Doktrinu o Besmrtnosti jeste to što David očekuje da će se pridružiti svom mrtvom sinu, nakon šta i sam David umre. Ovo je izjava koju je on dao u II Samuilovoj 12:23: **Ali sada, kad je umrlo, zašto da ja postim? Mogu li ga više vratiti? Ja ću otići k njemu, ali ono se k meni neće vratiti.**

Obratite pažnju na način kako David ovo kaže, on očekuje da će otići na mesto gde njegov preminuli sin već jeste, i očekuje da će ga videti nakon svoje smrti. Tako da David očekuje da će mu se moći pridružiti potpuno svestan, a posle svoje smrti, i on to u ovom odlomku izražava. I ovo, takođe, pokazuje da nas Biblija uči besmrtnosti, kao i to da je besmrtnost bila blagoslovena nada svetih iz vremena Starog zaveta.

H. Svesnost duša koje su u Šeolu

Osmi dokaz za Doktrinu o Besmrtnosti jeste to da se na duše iz Šeola gleda kao na neprekinuto svesne. Dobar primer za ovo nalazimo u Starom zavetu u Isaiji 14:9-11: **Šeol odozdo ustrepta zbog tebe da te dočeka kada dođeš; zbog tebe probudi mrtve, sve zemaljske vođe; sve kraljeve narodā podiže s njihovih prestola. Svi će oni progovoriti i reći će tebi: 'I ti si bespomoćan kao i mi, postao si poput nas. Ponositost tvoja sruši se u Šeol, i buka tvojih harfi; pod tobom se ličinka prostrla, a crvi tvoj su pokrivač'.**

U ovom odlomku, duša vavilonskog kralja ulazi u odeljak Pakao unutar samog Šeola, i sve duše koje su prethodile njemu u Paklu odjednom ustaju zaprepaštene kada ugledaju ovoga kako i on ulazi u područje Pakla. Svi oni su sposobni da mu postave pitanja i da vode razgovor sa njim. Tako da ne bi trebalo propustiti to da su nam mrtvi prikazani u stanju svesnosti.

U Novom zavetu, ovo nas se uči u Luki 16:19-31 u priči o **bogatašu i Lazaru**. Iako se ova priča uglavnom naziva „Poređenje o bogatašu i Lazaru,“ to jednostavno nije tačno. Luka nam nigde ne kaže da je ovo poređenje, niti to čini Ješua (Isus) započinjući priču, kada uobičajeno kaže „Poslušajte poređenje.“ Poređenja nemaju u sebi imena poput **Lazara i Avrama**. Priča koju nam Isus priča je istinita. Primitite da nakon što bogataš umre i nakon što Lazar umre, obojica su i dalje svesni. Nadalje, još neko je pomenut, neko ko je umro vekovima pre njih, Avram. Avram i bogataš su sposobni da vode razgovor; oni su očigledno svesni, iako fizički govoreći, oni su umrli. Priča o bogatašu i Lazaru je, stoga, još jedan dokaz za podučavanje Doktrine o Besmrtnosti.

I. Večnost u srcu

Deveti dokaz u prilog Doktrine o Besmrtnosti jeste izjava koja nam je dana u Propovedniku 3:11: **stavio je i večnost u srca njihova**. Reč **srce** se jako često koristi u Pismima kao jedan od aspekata nematerijalnog dela čoveka. Sadržano unutar nematerijalnog dela čoveka, prema Propovedniku 3:11, jeste činjenica da je **večnost** stavljena tamo. Tako da ono što se nalazi unutar nematerijalnog dela čoveka svakako sadrži element besmrtnosti.

J. Samuilovo pojavljivanje pred Saulom

Deseti dokaz za Doktrinu o Besmrtnosti jeste činjenica da se na Samuila gleda kao na svesnog i posle njegove smrti. I Samuilova 28:8-19 jeste izveštaj o tome kako Saul odlazi vračari da vidi može li ona da dozove Samuila iz **Šeola**. Vračare takvu moć nemaju, niti je ova prizivačica mrtvih imala takvu moć. Ono što se u ovakvim situacijama dešava jeste da demon glumi određenu mrtvu osobu. Ali, u ovom slučaju, pojavio se pravi Samuilo, na iznenađenje i same vračare, a to nam pokazuje da ona nije imala ništa s tim. Sam Bog je intervenisao u ovom slučaju i dozvolio je da duša Samuila bude dozvana. Samuilo u tom trenutku još nije uskrsnut iz mrtvih, radilo se o duhu Samuilovom, njegov nematerijalni deo je bio dozvan iz Šeola. On je bio sposoban da obavi razgovor sa Šaulom, dajući Šaulu do znanja da je stiglo vreme njegove propasti i da će umreti u bici protiv Filistejaca. Ali, poenta je ovde da je Samuilo u potpunosti svestan čak i posle svoje fizičke smrti, tako da nam i to, ukazuje na besmrtnost.

K. Bog je Bog živih

Jedanaesti dokaz za Doktrinu o Besmrtnosti jeste ono što Isus kaže o Bogu u Mateju 22:29-32: **Bog nije Bog mrtvih, nego živih!** (stih 32). Iako su, konkretno pomenute osobe, Avram, Isak i Jakov, već bile fizički mrtve, ipak je Bog, Bog živih. Poenta koja je ovde učinjena jeste ta da Bog ima neprekinut, svesni, živi, odnos sa patrijarsima, a to je i jedan od razloga zašto On neće ostaviti njihova mrtva tela. Ali, iako je uskrsnuće tela još uvek buduće vreme, Bog već ima odnos sa njima upravo zbog njihovog nematerijalnog dela koji je itekako svestan.

L. Kroz smrt je život

Dvanaesti dokaz za Doktrinu o Besmrtnosti jeste izjava koju nalazimo u Jovanu 11:25-26 u vezi sa smrću Lazara: **ako i umre, živeće** (stih 25). Primetite da ne kaže, „iako je umro, on će ponovo živeti.“ Da to jeste tako, jednostavno bi značilo da će onaj koji je umro jednom da uskrsne. Međutim, Jovan koristi isto vreme (u originalnom tekstu se radi o sadašnjem vremenu): „iako je on sada umro, on sada živi,“ **ako i umre, živeće**. On će zasigurno da umre, ali nematerijalni deo čoveka i dalje nastavlja da neprekinuto, svesno živi, i zato, Ješua može da kaže o svetom koji je umro, ako i umre, živeće.

M. Obećanje buduće slave

Trinaesti dokaz za naučavanje Doktrine o Besmrtnosti jeste činjenica o obećanju buduće slave. Zagarantovanost buduće slave za vernika nalazimo u Rimljanima 8:18, a sama činjenica da je vernik sudbinski određen da bude proslavljen implicira besmrtnost, jer sam čin proslavljenja implicira neprekinuto večno postojanje. Rimljani 8:18 kažu: ***Smatram naime da patnje sadašnjega vremena nisu vredne poređenja sa slavom koja se ima objaviti u nama.***

N. Obećanje budućeg života

Četrnaesti dokaz za Doktrinu o Besmrtnosti nalazimo u I Korinćanima 15:19, gde nam se kaže da nedostatak nade u budući život čini vernika ***najbednijim od svih ljudi***. Nedostatak nade u budući život čini vernika ***najbednijim od svih ljudi***, zato što vernici predaju svoje živote Bogu temeljeno na Njegovim obećanjima o besmrtnosti. Vernici vode jedan jako sužen i ograničen način života i disciplinuju svoje živote kako bi živeli usklađeni sa Njegovim pravilima i Njegovim propisima, pa onda ukoliko nema života posle smrti, ukoliko nema besmrtnosti, sve je ni za šta i njihova vera je uzaludna. Ovo bi uistinu učinilo vernika ***najbednijim od svih ljudi***. Tako da besmrtnost mora da bude istina i zbog načina života koji se od nas očekuje da živimo u ovom životu.

O. Duša se obnavlja

Petnaesti dokaz za Doktrinu o Besmrtnosti jeste izjava u II Korinćanima 4:16-18, gde kaže da iako se telo raspada, duša se ***obnavlja iz dana u dan***. Iako će telo na kraju istruleti u smrti, duša se ipak ***obnavlja iz dana u dan***. Jedini razlog zašto se duša obnavlja jeste upravo besmrtnost.

P. Besmrtnost kroz Evandjelja

Šesnaesti dokaz za Doktrinu o Besmrtnosti nalazimo u II Timoteju 1:10, gde Pavle kaže da su ***život i besmrtnost*** (dovedeni do toga da) ***zasjaju kroz evandjelje***. Sama činjenica da on povezuje besmrtnost sa evandjeljem pokazuje nam da je jedan od ciljeva evandjelja spasenje duše kako bi duša mogla da ima trajno postojanje.

Q. Buduće nagrade i kazne

Poslednji dokaz u korist Doktrine o Besmrtnosti jeste činjenica da buduće nagrade i buduće kazne impliciraju besmrtnost; ove stvari ne bi imale nikakvog smisla posle smrti ukoliko besmrtnost nije istina. Ovu činjenicu nalazimo u Mateju 11:20-24; 13:49-50; 25:34, 41, 46; u Rimljanima 2:5-11; i u II Timoteju 4:7-8.

III. PREDNOSTI DOKTRINE O BESMRTNOSTI

Treća velika kategorija o kojoj ćemo govoriti jesu prednosti ili koristi koje imamo zbog Doktrine o Besmrtnosti. „Koje su koristi od ove doktrine? Ima li ikakve praktične vrednosti u podučavanju Doktrine o Besmrtnosti?“

Tri su prednosti ili koristi koje imamo od Doktrine o Besmrtnosti.

A. Naša nada u buduću radost

Besmrtnost nam daje nadu u buduću radost prema Filipljanima 1:23-24: ***Jer pritešnjen sam od dvoga: imam želju otići i s Hristom biti, što je mnogo, mnogo bolje; ali ostati u telu potrebije je poradi vas.***

U ovom odlomku, Pavle je bio suočen sa mogućnošću fizičke smrti, ali to je kod njega proizvelo radost zbog budućnosti; jer on zna da će posle odvojenja od tela biti u svesnom, neprekidnom zajedništvu sa Gospodom.

B. Naše privremeno prebivalište u ovom životu

Druga korist koja dolazi od Doktrine o Besmrtnosti jeste svesnost da vernici samo privremeno prebivaju u ovom životu prema Filipljanima 3:20: ***Jer naše je građanstvo na nebesima, odakle i Spasitelja iščekujemo, Gospoda Isusa Hristosa.***

Vernikovo ***je građanstvo na nebesima***. Činjenica da je besmrtnost istina proizvodi svesnost da vernici imaju privremeno prebivalište u ovom životu, jer sada je njihovo ***građanstvo na nebesima***. Šta to znači praktično jeste da sve kušnje i nevolje u ovom životu ne treba uzeti ozbiljno do tačke poraženosti, ili do tačke očajanja, ili do tačke depresije. Vernici mogu da pogledaju na sve to i da kažu, „I ovo će proći, ja sam samo prolaznik na ovoj zemlji, moje prebivalište ovde je privremeno. I ovo će proći. Moje ***građanstvo je na nebu***. Jednog dana ću upoznati puninu radosti Gospodnje.“ Ovo je druga korist koju imamo zbog Doktrine o Besmrtnosti, svesnost o privremenom prebivalištu u ovom životu, i posle smrti, sudbinu večne, neprekinute svesnosti na samom Nebu.

C. Naša motivacija za pravedno življenje

Treća dobrobit ili korist od Doktrine o Besmrtnosti jeste da besmrtnost u nama proizvodi motivaciju za pravedno življenje, za Duhom ispunjenim životom i za posvećenim načinom življenja. Osoba koja nema stvarnu, istinsku i živu nadu u besmrtnost bori se da izvuče najbolje šta može iz ovog života, sada i ovde. Nespašeni se bore i streme, stalno se protežu za boljim i uzvišenijim standardima življenja jer u svojim srcima nemaju nadu u večnu besmrtnost. Ne veruju u besmrtnost, i baš zato što ne veruju u besmrtnost, trude se da žive najbolje što mogu u ovom životu. Konstantno se bore sa materijalizmom.

IV. LAŽNA GLEDIŠTA

Četvrta velika kategorija ove studije o besmrtnosti biće u tome da prodiskutujemo neke uobičajene pogrešne koncepcije u vezi sa besmrtnošću. Postoje četiri glavna pogrešna stajališta.

A. Prestanak postojanja

Prvi pogrešan pogled na ovo je onaj o prestanku postojanju. Ovo je doktrina čistog mortalizma, čiste smrtnosti. Ovaj život je sve šta ima i jednom kada ovo telo umre dolazi do potpunog prestanka postojanja; ne samo prestanka svesnosti, nego potpuni prestanak postojanja. Ovo je stajalište ateizma. Naravno da ovi koji se drže ovog stajališta u potpunosti odbacuju biblijsko otkrivenje, jer ovo stajalište naprosto zahteva odbacivanje potpuno jasnog biblijskog učenja o besmrtnosti. Očigledno da ovo ni na koji način nije stajalište koji bi vernici Biblije trebali imati.

B. Transmigracija duše ili Reinkarnacija

Postoji i drugo lažno gledište koje je prisutno među nevernicima, a to je učenje o transmigraciji duše. Ovo učenje je poznatije pod imenom reinkarnacija: kada telo umre, duša nastavlja da postoji, ali ne ide ni na Nebo, ni u Pakao, već jednostavno transmigrira i ulazi u novo telo, telo druge osobe ili čak telo životinje. Za ovo učenje povezano sa transmigracijom duše ili reinkarnacijom ne postoje nikakvi biblijski dokazi.

Neki pokušavaju da iskoriste izjavu u Luki 1:17, gde se kaže da je Jovan Krstitelj išao pred Njim **u duhu i sili Ilijinoj**, proroka Ilije. Njihov argument je da pošto je Ilija bio u Jovanu Krstitelju, to nas uči reinkarnaciji, jer je duša ili **duh Ilije** proroka zapravo ušao u telo Jovana Krstitelja prilikom začeća ili prilikom rođenja. Međutim, to nije ono što Luka 1:17 uči. Kada nam u Luki 1:17 kaže da je Jovan došao **u duhu i sili Ilijinoj**, to znači da su oba ova čoveka posedovala moć i prisustvo istog Svetog Duha. **Duh** iz navedenog stiha jeste Duh Sveti, a ne ljudski duh. Moć je moć Duha Svetog. Znači oba čoveka su imala moć i prisustvo Duha Svetog. Ovo, ni na koji način, ne podučava o reinkarnaciji.

Nadalje, princip iz Jevreja 9:27: **I kao što je ljudima određeno jednom umreti, a nakon toga dolazi sud**, daje nam argument koji se u potpunosti protivi reinkarnaciji. Ovaj stih govori protiv koncepta o transmigraciji duše. Iako jeste istina da su neki ljudi dvaput umrli, tako da su bili vaskrsnuti pa su posle ponovo umrli, to nije reinkarnacija; radi se o istom ljudskom duhu koji je prebivao u istoj osobi pre i koji je ponovno nastanjuje i posle. Isti nematerijalni deo pridružen je istom materijalnom delu čoveka u vaskrsenju. Tako da nema transmigracije duše, nema reinkarnacije; isti duh-duša vraćeni su u isto telo.

C. Uslovljena besmrtnost

Prva dva navedena lažna gledišta jesu gledišta kojih se drže nevernici, treće i četvrto lažno gledište drže mnogi vernici, ali ih se takođe drže i mnoge sekte. Treće pogrešno stajalište naziva se „uslovljena besmrtnost.“ Uslovljena besmrtnost znači da duša sama po sebi nije besmrtna; besmrtnost nije sastavni deo duše. Već je besmrtnost poklon koji dobijaju samo spašeni. Po tome, posle smrti nevernik postaje ne-postojeći, a samo vernici nastavljaju da postoje. Ovo gledište se prvenstveno podučava među nekim sektama, ali nažalost, ovog gledišta se drže i mnogi vernici.

Različiti se argumenti koriste da bi se podržalo ovo stajalište o uslovljenoj besmrtnosti, a brojni su argumenti i protiv, a kako su isti argumenti i protiv trećeg i protiv četvrtog stajališta zajedno ćemo ih izneti, ali u sklopu argumentiranja protiv četvrtog pogrešnog stajališta.

D. Anihilacionizam (potpuno uništenje)

Najčešće lažno gledište, posebno kada govorimo o sektama, jeste četvrto gledište: Doktrina o Anihilacionizmu. Ono šta anihilacionizam kaže je sledeće: nespašena duša se u potpunosti uništava posle privremenog perioda kazne. Ovi ljudi veruju da nespašena duša ide u Pakao, ali ne za celu večnost, već samo za neko vreme. Na kraju, nespašena duša se u potpunosti anihilizuje (uništava), nakon što je propatila vreme svoje kazne.

Ovo je doktrina nekih sekti poput Jehovinih svedoka i Adventista sedmog dana. Ovu temu ćemo raspraviti kroz četiri područja.

1. Argumenti koji podržavaju anihilacionizam

„Koje argumente ovi ljudi vole koristiti kao podršku za anihilacionizam?“ Podršku anihilacionizmu je moguće podeliti u dve kategorije: teološki argumenti i argumenti iz Pisama.

a. Teološki argumenti

U suštini, ima osam teoloških argumenata.

Prvi je utemeljen na Božijoj ljubavi; ovi ljudi tvrde da je istina o večnoj kazni protivna ljubavi Božijoj.

Drugi teološki argument je utemeljen na pravdi Božijoj; nema pravde u večnoj kazni.

Treći teološki argument jeste to da duša ne baštini besmrtnost, besmrtnost treba da se zadobije. Ovo je temeljeno na načinu na koji se čita Postanak 2:7, gde kaže: **čovjek postade živa duša**, kao i na Postanku 3:19, gde kaže: **jer prah ti si, i u**

prah ćeš se vratiti. Kombinovanjem ova dva odlomka, ovi ljudi kažu da duša sama po sebi ne poseduje besmrtnost, već se besmrtnost mora zadobiti.

Četvrti teološki argument jeste da je Bog omanuo ukoliko zlo nije u potpunosti likvidirano iz postojanja. A kako bi neprekinuto postojanje nespašenih značilo i neprekinuto postojanje zla, Bog je onda omanuo ukoliko zlo nije eliminisano iz samog svog postojanja, a biće likvidirano kroz potpuno uništenje, kroz anihilaciju.

Peti teološki argument koji ovi ljudi vole da koriste jeste da upitaju: „Gde je onda pravda za umrlu decu i neznabožačke pagane ako postoji večna kazna?“ Nepravedno je da deca koja umru u ranoj dobi i oni koji umru u neznanju trpe i podnose večnu patnju.

Šesti teološki argument jeste taj da je kazna na dobrobit, ili na korist samo onda kada se koristi da bi se reformisalo. U večnoj kazni, nema popravljjanja, nema reformisanja; stoga, nema potrebe za večnom kaznom.

Sedmi teološki argument glasi: „Zašto bi Bog i univerzum bili opterećeni sa neprekinutim postojanjem onih koji su prezreli život i prema jednom korisnom načinu življenja se poneli sa nipodaštavanjem?“ Ovi ljudi vide neprekinuto, večno postojanje nevernika kao breme za Boga i za univerzum; i zato bi trebalo završiti sa tim.

Osmi teološki argument jeste da pravednici ne mogu da uživaju u blaženstvu ako znaju da se drugi ljudi neprekidno nalaze u Paklu. Oni na Nebu jednostavno ne bi mogli uživati ukoliko bi znali da ima drugih koji bez prestanka pate u Paklu.

b. Argumenti iz Pisama

Ovi ljudi, takođe, koriste i argumente iz Pisama, i sve zajedno, ima šesnaest argumenata iz Pisama koje vole da upotrebe. Uglavnom se svi ti argumenti snažno oslanjaju na reč „uništenje.“ Snažno se oslanjaju na upotrebu reči „uništenje.“

Ukazuju nam na Matej 10:28, gde nam se govori o Božijoj sposobnosti da **uništi (pogubi) i dušu i telo u paklu.**

Drugo, idu u Matej 7:13, gde nam se govori o tome kako je **širok put koji vodi u propast (u uništenje),** i ovo u propast se tumači kao „prestati postojati.“

Treće, vode nas u Rimljane 9:22, gde se govori o nevernicima koji su **pripremljeni za propast (uništenje).**

Četvrto, idu u II Petrovu 2:1, gde **lažni proroci i lažni učitelji** navlače **na sebe brzu propast (uništenje).**

Peti argument iz Pisama je iz Filipljanima 3:19, gde govori o nevernicima čiji je **kraj propast (uništenje).** Grčka reč ovde, ovi ljudi tako naglašavaju, ista je kao i druge koje se prevode kao „uništiti.“

Šesto nalazimo u II Petrovoj 2:12, gde govori o onim nevernicima koji će **i sami biti zatrti (uništeni).**

Sedmi argument je u I Solunjanima 5:3, gde govori o tome da će na nevernike **iznenada navaliti propast (uništenje)**.

Osmo nalazimo u II Solunjanima 2:8, gde govori o **bezakoniku** kojem je sudbina da bude **zatrt (uništen)**.

Deveto nalazimo u Jezekilju 18:4, 20, gde nam se govori o smrti duše.

Deseti argument iz Pisama je temeljen na Psalmu 146:4, gde se kaže da **namisli ljudske propadaju** kada čovek umre. Ukoliko **namisli ljudske propadaju**, onda to očigledno znači da nematerijalni deo čoveka prestaje da postoji.

Jedanaesti argument je u Propovedniku 9:5, gde se kaže da **mrtvi ne znaju ništa**.

Dvanaesto, kombinujući Postanak 2:7 sa 3:19, ovi ljudi tvrde da se duša čoveka vraća u prah posle fizičke smrti.

Trinaesto, ovi ljudi napominju da termini **Had** i **Šeol** zapravo znače „zaborav i smrt“; i zato njihovo značenje upućuje na „prestanak postojanja.“

Četrnaesti argument ovih ljudi je utemeljen na Kološanima 1:20, gde se kaže da je „sve izmireno.“ Ukoliko i dalje neprekinuto postoje nespaseni u večnoj kazni to znači da nije „sve izmireno“; ali, ukoliko sve jeste izmireno, onda to znači da postoji eliminacija i potpuno uništenje neverujućih elemenata.

Petnaesti argument iz Pisama kojeg ovi ljudi vole da koriste nalazimo u II Timoteju 1:10, gde nam kaže da će **smrt** u konačnici biti **obesnažena** (poništena, ukinuta).

Šesnaesti argument iz Pisama utemeljen je na I Korinćanima 15:25-26, gde govori o tome kako će smrt biti uništena.

2. Argumenti protiv Anihilacionizma

Treće područje ovog segmenta gde govorimo o anihilacionizmu jesu odgovori na dosad navedene argumente. „Kako odgovoriti kada smo suočeni sa ovim argumentima?“ Tretiraćemo sa ovim argumentima pojedinačno u istom redosledu kako su i prethodno navođeni.

a. Teološki argumenti

Prvo, imali smo argument u vezi sa Božijom ljubavi: kako ljubav Božija ne može da dozvoli večnu kaznu. Međutim, ukoliko je nedosledno sa Božijom ljubavi da čovek trpi večnu kaznu, onda bi bilo nedosledno sa Božijom ljubavi i da čovek trpi privremenu kaznu u Paklu, ili sav jad i muku ovog sadašnjeg vremena. Ne možemo koristiti ljubav Božiju kao argument protiv večne kazne, i istovremeno ne koristiti taj argument protiv kazne koja ima svoj vek trajanja. Ukoliko ljubav Božija nije dosledna sa jednim, onda nije dosledna ni sa drugim. Ipak, ovi ljudi veruju samo u privremenu kaznu.

Drugo, u vezi sa pravdom Božijom, zapravo se radi o ljudskom mišljenju da pravda Božija ne može dopustiti večnu kaznu. Biblija nas zapravo podučava baš suprotno:

da upravo pravda Božija zahteva večnu kaznu za one koji odbiju večni život koji je On učinio mogućim za njih.

Treće, u vezi sa tvrdnjom ovih ljudi da duša sama po sebi ne poseduje besmrtnost; u Luki 16:19-31 treba da primetimo ko je u mukama. **Bogataš** se našao u mukama i dok njegovo telo jeste vraćeno u prah, njegova duša nije.

Četvrti teološki argument bio je da je neuspeh Božiji ukoliko zlo nije u potpunosti likvidirano. Ali, to je pretpostavka koju ovi ljudi iznose, ali ne dokazuju. Biblija zapravo uči suprotno. Kada bi plan Božiji uključivao potpuno uništenje nespasanih onda bi svakako bio neuspeh Božiji nesprovođenje tog uništenja. Ali, kako plan Božiji uključuje večnu kaznu, onda nema govora o tome da Bog nije uspeo.

Peti argument tiče se pravde za umrlu malu decu i za pagane koji su umrli u neznanju. Ovde se zapravo radi o pretpostavci tih ljudi da mala deca kada umru idu u Pakao. Biblija nam to niti potvrđuje niti negira. Nadalje, ovde je iznesen ljudski koncept o Božanskoj pravdi koji se protivi Biblijskom konceptu.

Šesti argument je bio da je kazna korisna samo i jedino ukoliko se koristi za preodgoj, za preobrazbu. Kako se nespasani mrtvi neće preodgajati tokom večnosti, to znači, da će biti u potpunosti uništeni. Ali, još jednom, ovo je pretpostavka koju ovi ljudi čine u vezi sa legitimnom upotrebom kazne. Nije istina da je kazna dobra jedino ako služi za preodgoj. Ponekad, kazna je svrha samoj sebi, da jednostavno bude kazna. Večna kazna nema za svrhu da se bilo ko preodgoji, već je njena svrha upravo to, da bude kazna.

Sedmi teološki argument je sledeći: „Zašto bi Bog i univerzum bili opterećeni sa neprekinutom kaznom onih koji su se prema životu odnosili na nipodištavajući način?“ Odgovor je jednostavno zato što Bog tako hoće. Nadalje, to ni na koji način ne predstavlja teret. Vernici će se nalaziti u savršenom, svetom stanju, a odnos sa nespasanim neće biti onakav kakav je danas. U tom vremenu spašeni neće osećati taj teret. Imaće um Božiji i videće stvari iz Božije perspektive, ne iz svoje.

Osmi teološki argument je bio da pravednici mogu da uživaju u blagoslovu samo ako znaju da drugi neće večno da pate; pravednici ne mogu uživati u blagoslovu znajući da drugi bez prestanka pate u Paklu. Ali ovde je odgovor da će pravednici itekako uživati u blagoslovu prisustva Božijeg i neće biti zaokupljeni sa onim što je sadašnja perspektiva u vezi sa onima koji su neprikladni za Nebeski blagoslov.

Tako da na svih osam teoloških argumenata koje ovi ljudi vole da koriste postoji odgovor. Nema nikakve potrebe za učenjem anihilacionizma na temelju ovih teoloških argumenata.

b. Argumenti iz Pisama

Jedan od glavnih argumenata ovih ljudi je upotreba grčke reči **apollumi**, koja se u King James Version Bibliji prevodi kao „uništenje.“ A, odlomci na koje nas upućuju su Matej 10:6, 28; 15:24; 16:25; i još neki drugi.

Prvi argument iz Pisama koji koriste ovi ljudi je temeljen na Mateju 10:28. Reč **apollumi** ne znači „potpuno uništenje do tačke prestanka postojanja.“ Ovo je očigledno iz upotrebe ove reči na drugim mestima. Reč jednostavno znači „biti u stanju izgubljenosti.“ Reč se ne koristi da bi se izrazilo potpuno uništenje tela i duše, jer se ista grčka reč koja se ovde prevodi kao „uništenje“ koristi i za one koji su još uvek živi u Mateju 10:6, gde je prevedena kao **izgubljenim**; u Mateju 15:24, **izgubljenim**; u Mateju 16:25, ko god **izgubiće**; i u Luka 19:10, **ono što je izgubljeno**. Tako da ta reč **apollumi** ne znači „uništenje u smislu potpunog prestanka postojanja,“ već jednostavno znači, „biti u stanju izgubljenosti.“ Oni koji će biti večno u Paklu neće biti uništeni do tačke prestanka postojanja, već mnogo preciznije i jasnije, oni koji će biti večno u Ognjenom Jezeru su jednostavno oni koji su u večnom stanju izgubljenosti.

Drugi, treći, četvrti, i peti argumenti iz Pisama temelje se na Mateju 7:13; Rimljanima 9:22; II Petrova 2:1; i Filipljanima 3:19, i svi ti primeri koriste termin „propašće.“ Odgovor na ovo je da rečenice ovde navedene koriste grčku reč **apuleia**, koja ne znači „prestanak postojanja.“ Ova reč se koristi i na drugim mestima jednostavno znači „biti u stanju potrošenosti.“ Ovo nas ne uči anihilacionizmu, ne govori nam o anihilaciji materijalnog, već jednostavno govori o potrošenosti ili beskorisnosti onoga što je opisano. Ista reč se koristi u Mateju 26:8 i u Marku 14:4, i tamo je prevedena kao „biti u stanju potrošenosti.“ Još jednom, ovi stihovi ne znače „anihilaciju materijalnog,“ već jednostavno naglašavaju potrošenost ili beskorisnost. Tako da nas navedeni stihovi ne podučavaju anihilacionizmu.

Šesto, ovi ljudi koriste II Petrovu 2:12, odnosno, u King James Version bibliji piše: **biće uhvaćeni i uništeni**. Grčka reč koja se ovde koristi je **phthora**, a znači „iskvarenje.“ Na žrtve se ovde gleda da se nalaze u stanju iskvarenosti, a biće u potpunosti iskvarene kada budu u Ognjenom Jezeru; iskvarene, ali neće prestati da postoje.

Sedmo, još jedan biblijski odlomak koji koriste jeste I Solunjanima 5:3, koji govori da će se nevernici suočiti sa **iznenadnom propašću**. Ali, grčka reč koja se ovde koristi jeste **holephros**, a znači „uništenje,“ ali ne u smislu anihilacije, nego nam govori o fizičkom uništenju Velike nevolje. Ovaj stih se nalazi u kontekstu gde govori o Velikoj nevolji i govori nam o uništenju fizičkog sveta, ne o uništenju duše nevernika.

Osmo, još jedan argument iz Pisama koji ovi ljudi koriste jeste II Solunjanima 2:8, gde govori o **bezakoniku** koji će biti uništen. Ali, grčka reč ovde je **katargeo**, i znači samo „učiniti neučinkovitim.“ Ne znači, „da se u potpunosti uništi iz postojanja,“ nego „da se učini neučinkovitim.“ U ovom odlomku je to upotrebljeno govoreći o antihristu, i radi se o tvrdnji da će u konačnici antihristova moć i autoritet biti učinjeni neučinkovitim. Zapravo, značenje ovoga rečeno nam je u drugim odlomcima. Na primer, Otkrivenje 19:20 objavljuje da će antihrist biti **živ bačen u ognjeno jezero**, i sa tim događajem on će biti učinjen neučinkovitim kako je i prorokovano u II Solunjanima 2:8.

Nadalje, Otkrivenje 20:10 ističe da će čak i posle 1000 godina u Ognjenom Jezeru, antihrist biti tamo i biće živ. Tako da II Solunjanima 2:8 ne znači, „biti uništen u smislu prestati postojati,“ već „biti uništen u smislu biti učinjen neučinkovitim.“

Deveto, još jedan odlomak iz Pisama koji ovi ljudi vole da koriste je Jezekilj 18:4 i 20, gde nam govori o duši koja umire. Međutim, reč „smrt“ nikada ne znači anihilaciju, kao što je to i očigledno iz Efescima 2:1-3 i 9. Smrt je jednostavno „razdvajanje.“ U ovom slučaju, mrtva duša je razdvojena od Boga. Duša koja je mrtva jeste duša koja nema duhovni život, nevernik ima duhovno mrtvu dušu, ali nije ne-postojeći. Duša koja se razdvoji od tela u neverujućem stanju na kraju ide u drugu smrt, ali druga smrt nije anihilacionizam; to jednostavno znači večna odvojenost od Boga.

Deseto, još jedan odlomak iz Starog zaveta koji koriste jeste Psalam 146:4, gde kaže da ljudske **namisli propadaju** kada čovek umre. Ali, zapravo, kada stihove 3 i 4 uzmemo zajedno i stavimo ih u celokupni kontekst, ovde nas se jednostavno uči da ljudske umotvorine, ljudski planovi i ljudske misli čovek ne može da sprovodi i obavlja posle svoje fizičke smrti. Mrtav čovek izgubio je svaku mogućnost da vidi svoje planove kako se nastavljaju, i to je sve šta ovo znači; ovde nas se ne uči prestanku postojanja.

Jedanaesto, još jedan odlomak koji ovi ljudi koriste jeste Propovednik 9:5, gde nam govori o tome da **mrtvi ne znaju ništa**. Ali kontekst Propovednika 9:5 je jednostavno izvođenje zaključka iz ljudskog filozofiranja. I uistinu, sa stajališta ljudske filozofije, **pod suncem**, tako stvari izgledaju i stoje (stih 6). Ali, još jednom, Propovednik 9:5 govori ono što ljudska filozofija misli **pod suncem**. To nije Božija uredba, nije pozitivno učenje Reči Božije.

Dvanaesto, koriste još jedan argument iz Pisama i to tako da kombinuju Postanak 2:7 sa 3:19, ističući da se ljudska duša vraća u prah. Međutim, prema navedenim odlomcima, telo se, a ne duša, vraća u prah. Adamovo telo je stvoreno od zemlje, ne Adamova duša. Duša je došla od daha Božijeg, ne od praha zemaljskog, stoga, telo se, a ne duša, vraća u prah. Luka 16:19-31 nam govori šta se zapravo događa sa dušom posle smrti.

Trinaesto, još jedan argument iz Pisama koji ovi ljudi vole da koriste jeste da kažu kako **Šeol** i **Had** znače „zaborav i smrt,“ ali, to nije značenje ovih reči i to će vam reći svako ko poznaje Hebrejski i Grčki jezik. Još nešto, Luka 16:19-31 nam pokazuje **bogataša** koji je itekako svestan da je u **Šeolu**, tako da uistinu nema smisla da termin označava potpuni zaborav.

Četrnaesto, ovi ljudi koriste i Kološane 1:20, gde nam govori o tome da je po Njemu „sve pomireno.“ Ali, u ovom kontekstu, „sve“ ne znači „sve bez izuzetka,“ već znači „sve bez razlike.“ Sve što će biti izmireno po Njemu će biti izmireno, ali neće sve biti izmireno.

Petnaesto i šesnaesto, koriste II Timoteju 1:10 i I Korinćanima 15:25-26, gde govori o smrti kao da je **zbačena, obesnažena**. Međutim, ova dva stiha govore samo o efektu koji prirodna smrt ima na telo. Govori o prvoj smrti, o fizičkoj smrti, ona jeste obesnažena i zbačena; druga smrt, večna, duhovna smrt, to nije. Upravo

obesnaženje i **zbacivanje** prva smrti čini uskrsnuće mogućim, ali druga smrt će biti večna.

3. Dodatni argumenti protiv anihilacionizma

Kao zaključak, navešćemo još jedanaest dodatnih argumenata kako bismo pokazali da Biblija ne uči anihilizam. Biblija uči o besmrtnosti duše, kako vernika tako i nevernika.

a. Danilova proroštva

Prvi dokaz nalazimo u Danilu 12:2, gde govori o dolazećem uskrsnuću. Danilo prorokuje da će **jedni** uskrsnuti u **večni život**, a drugi će uskrsnuti u **večnu gadost**. Ovo je primer nedosledne egzegeze ili nedoslednog tumačenja; tvrdnja da kada se govori o **večnom životu** za vernika, to onda znači besmrtnost, ali kada se govori o **večnoj gadosti** za nevernika, onda to nije niti besmrtnost, niti je večno. Ali, ovde treba primetiti da je ista reč upotrebljena u istom stihu kada se govori i o verniku i o neverniku. Nikada ne bismo trebali tumačiti Bibliju na takav način da nam ista reč u istom stihu znači dve različite stvari, osim, ukoliko nekom naznakom to može biti pokazano. U ovom stihu nema takve naznake.

b. Večni život i večna kazna

Drugo, Matej 25:46 ističe da će jedni otići u **večni život**, a drugi će otići u **večnu kaznu**. Još jednom, ukoliko vernik prima **večni život** i to za njega znači besmrtnost, a kako Ješua koristi isti izraz za nevernike kada govori o **večnoj kazni**, onda to mora da znači besmrtnost i za njih. Poput Danila 12:2, i Matej 25:46 koristi istu terminologiju za nevernike i za vernike, i zato to treba da znači istu stvar za jedne i za druge. Ponovo, nedosledna je egzegeza uzeti istu reč i tumačiti da ima suprotno značenje u istom stihu.

c. Pakao ognjeni

Treći argument koji ovde dodajemo bazira se na Marku 9:47-48, gde govori o **ognju**, o vatri pakla u kojoj nevernici pate: **oganj se ne gasi**. I ovo, takođe, uči protiv anihilizma.

d. Pali anđeli

Četvrti argument koji ovde dodajemo nalazimo u Jevrejima 2:16, gde se ističe da Bog nije pripremio spasenje za pale anđele. E sad, kako je to važno za ovu temu? Deo učenja anihilizma utemeljen je na teološkim argumentima i na argumentima iz Pisama koji govore o tome kako Biblija obećava da će **sve biti izmireno sa Bogom** (Kološani 1:20). Ali, činjenica jeste da **sve** ovde upotrebljeno ne znači „sve

bez izuzetka,“ već sve šta će biti izmireno biće izmireno bez razlike o čemu se radi. Prema Jevrejima 2:16, spasenje nije omogućeno za pale anđele, tako da pali anđeli nikada neće biti izmireni sa Bogom, a ipak, oni sami i dalje će biti večna bića. Tako da činjenica da nema pomirenja za pale anđele pokazuje da odlomak iz Kološana ne može biti upotrebljen kako bi se učilo da će sve bez izuzetka biti pomireno putem anihilacije zlih. To jednostavno ne znači to.

e. Večni sud

Peti argument nalazimo u Jevrejima 6:2, gde nam se govori o **večnom sudu**. Još jednom, reč **večni** ovde upotrebljena ista je kao i reč koja se koristi za večni život. Ukoliko, za vernika, reč **večni** znači „besmrtnost,“ onda i ista reč upotrebljena za nevernika mora isto da znači „besmrtnost.“

f. Večna kazna

Šesti argument nalazimo u Judinoj poslanici 7, gde nam se govori o **kazni večnog ognja**. Za sam oganj nam je rečeno da je **večan**, ali i kazna je **večna**. Znači nije samo oganj večan, već je i kazna večnog ognja. Ukoliko bi kazna bila samo na neko određeno vreme, kao što to anihilizam uči, onda očigledno nije večna.

g. Večno Ognjeno jezero

Sedmi argument temelji se na Otkrivenju 14:11, gde govori o nekim bićima koji će biti mučeni u Ognjenom jezeru **u veke vekova**. Šta to znači biti mučen u veke vekova? Pa, anihilisti tvrde da tremin **u veke vekova** ne znači „večnost,“ već jednostavno znači „jako dug vremenski period,“ a potom, posle jako dugog vremenskog perioda ta bića biće anihilizovana. Problem sa ovakvim objašnjenjem Otkrivenja 14:11 jeste da se potpuno isti izraz koristi za Boga u Otkrivenju 15:7, gde nam je za Boga rečeno da živi **u veke vekova**. E sad, je li Bog večan ili je samo privremen? Čak i anihilisti veruju da je Bog večan. Kako je isti izraz upotrebljen za Boga i za patnje nevernika, očigledno je da ne može da se radi o privremenim mukama, već mora da se odnosi na večno.

h. Zver i Lažni prorok

Osmi argument jeste da poredimo Otkrivenje 19:20 sa Otkrivenjem 20:10, gde vidimo da su **zver i lažni prorok** i posle 1000 godina još uvek u **ognjenom jezeru**. Znači, ni 1000 godina nije dovoljno da budu anihilisani. Čovek bi očekivao da ova stvorenja više neće biti živa ukoliko je anihilizam istinit.

i. Grčka reč aionos

Deveti argument je utemeljen na grčkoj reči **aionos**, koja predstavlja termin koji se obično prevodi kao „večan.“ Ljudi koji podučavaju anihilizam pokušavaju da dokažu kako reč **aionos** ne znači „večan“ već jednostavno „za neko vreme.“ Međutim, ponovo je potrebno istaknuti da se grčka reč **aionos** koristi i za vernike i za nevernike u Mateju 25:46. I opet, ne može se učiti da aionos znači „večno“ ili „besmrtnost“ za vernike, a onda istovremeno da znači „privremeno“ za nevernike. Ukoliko znači večno za vernike, a anihilsti tvrde da znači „večno“ za vernike, ne može se sve izokrenuti i onda tvrditi da ista reč upotrebljena za nevernike znači „privremeno.“ Ne može se uzeti ista reč i tvrditi da ima dva različita značenja. To znači da tumačimo Pisma prema našoj teologiji, umesto da izvlačimo teologiju iz onoga što Pisma kažu, kako se to i čini kada se radi ispravno.

j. Bog je Večan

Deseti argument protiv anihilizma je upravo upotreba same reči **aionos**, za koju anihilizam tvrdi da ne znači „večan“ u nekim slučajevima, dok je to reč koja se koristi za Boga. Tom rečju se naglašava Božija večnost i upotrebljena je u Otkrivenju 4:9; 10:6; 15:7; i u Jevrejima 9:14. Još jednom pitamo, je li Bog privremen ili je večan? Čak i ovi ljudi veruju da je Bog večno biće. Stoga, treba da razumemo da ne može ista reč da ima suprotno značenje kada govori o nevernicima.

k. Za veke vekova

Jedanaesti i poslednji argument protiv anihilizma je takođe utemeljen na izrazu „za veke vekova.“ Ovaj izraz se sveukupno upotrebljava trinaest puta u Knjizi Otkrivenja. Devet od tih trinaest puta upotrebljava se za Boga, i svi ovi ljudi se slažu da kada se upotrebljava za Boga naglašava Njegovu večnost i besmrtnost. Jednom se upotrebljava za svete na Nebu, i ovi ljudi su sigurni i uvereni da kada govori o svetima na Nebu tada govori o večnim i besmrtnim bićima. Onda se upotrebljava jednom za Sotonu u Ognjenom jezeru i dvaput za nevernike u Ognjenom jezeru. Ali, u ova poslednja tri slučaja, ovi ljudi žele da ova reč označava samo privremeno. Ukoliko se deset puta slažu da reč znači „večno,“ ne mogu ova poslednja tri puta da govore o nečem privremenom. Jer, ukoliko je istina da nas reč uči o besmrtnosti Božijoj i besmrtnosti svetih na Nebu, onda nas ta ista reč uči i o besmrtnosti Sotone i o besmrtnosti nevernih u Ognjenom jezeru. Još jednom, moramo našu teologiju izvlačiti iz Pisama, a nikako tumačiti Pisma prema našoj unapred zamišljenoj teologiji ili prema tome šta je nama draže čuti.

Napomena prevodioca: Za prevod ovog MBS-a prevodio sam Biblijske tekstove iz Engleske verzije NASV - prevoda koji je korišten u ovoj studiji. Pri tome mi je od velike pomoći bila Varaždinska Biblija – izdanje Hrvatskog Biblijskog Nakladnika, 2012.

Koristio sam i Savremeni Srpski Prevod u izdanju Hrišćanskog evangelizacionog centra iz Bačkog Petrovca, kao i prevod Daničić – Karadžić, kako bi tekst što vernije prilagodio duhu Srpskog jezika.

Prevod: Branko Gotovac 2020.